

Josef Serinek se narodil 25. 2. 1900 v Bolevci u Plzně. Po násilném usazení v roce 1940 žil v obci Bohy, odkud byl dne 3. 8. 1942 transportován s Pavlínou Janečkovou a několika dětmi do tzv. cikánského tábora v Letech u Písku. Po Pavlínině smrti z tábora dne 15. 9. 1942 společně s Karlem Serynkem (nar. 23. 1. 1918) utekl. Podle hlášení četníků vyloupili několik loveckých chat v jižních Čechách a zmocnili se tak loveckých pušek a další výbavy. Karla Serynka dne 19. 4. 1943 v okolí Třeboně zastřelili. Josefu Serinkovi se podařilo uniknout a přesunout se na Českomoravskou vrchovinu.

„Já jsem chtěl boj, kdyby šlo jen o nějaké schovávání, tak bych tam nebyl.“

Na Českomoravské vrchovině našel Josef Serinek podporu tamějších obyvatel. Nejprve navázal kontakt se třemi uprchlými ruskými zajatci. Dále se mu podařilo vstoupit ve styk s jednou z největších nekomunistických odbojových organizací, Radou tří (R 3), kterou vedli podplukovník Svatoň, generál Luža a profesor Grňa. Ve spolupráci se Svatoněm a Lužou začal Josef Serinek formovat z uprchlých ruských zajatců partyzánský oddíl. Během několika měsíců, v září 1943, vytvořil Josef Serinek partyzánský oddíl o 28 členech. Oddíl nesl oficiální název Čapajev, ale byl znám spíše pod názvem Černý podle zakladatele Serinka, který měl přezdívku Černý partyzán. Oddíl zpočátku neměl zbraně, ale postupně si je opatřoval.

„Ti jen pití, žrádlo a zábavu,“ charakterizoval ruské spolubojovníky doslovně. „Jen někoho zabít, proč to dělali, nepřemýšleli a bylo jim jedno, zda jsou vinní či nevinní.“ Do této charakteristiky nezahrnul pouze tři ruské členy oddílu. Zdaleka nejhorší však bylo, že mnozí partyzáni šmelili za kořalku i pistole, které Serinek tak těžko sháněl. V létě 1944 tak oddíl disponoval 15 pistolemi a Serinek vlastnil vojenskou pušku, kterou dostal od své budoucí ženy.

K nejznámějším akcím oddílu Josefa Serinka patřila trestná výprava proti četníkům v Přibyslavi, která byla odvetou za podíl některých přibyslavských četníků na zastřelení generála Luži (představitel odbojové organizace R 3). Napadení četnické stanice v Přibyslavi se uskutečnilo 26. 10. 1944 pod vedením nadporučíka Bachmutského.

Josef Serinek se svým oddílem v průběhu roku 1944 navázal spolupráci s ruským výsadkem Jermak a s partyzánským oddílem Dr. Miroslav Tyrš, do kterého byla včleněna česká část Serinkova oddílu. Uprchlí ruští zajatci byli přiřčeni k Jermaku. Josef Serinek se stal náčelníkem zásobování oddílu Dr. M. Tyrš. V rámci tohoto oddílu se účastnil důležitých jednání s dalšími partyzánskými oddíly. V závěru války se podílel dne 7. 5. 1945 na odzbrojení vojenského lazaretu v Bystřici nad Pernštejnem a zachránil tam raněné německé vojáky před popravou. Dal jim dokonce k dispozici auta na převoz a důstojníkům umožnil ponechat si pistole. Zanedlouho však, po příjezdu jednotek SS, svedli partyzáni boj o Bystřici nad Pernštejnem a proti přesile lépe vyzbrojených a početnějších jednotek SS byli nuceni ustoupit. Po tomto posledním boji následovalo osvobození. Josefu Serinkovi se podařilo v průběhu války shromáždit v partyzánském oddílu celkem 150 členů, především uprchlých ruských zajatců. Podle vzpomínek pamětníků patřil Serinek k nejdisciplinovanějším partyzánům. Božena Hartmanová, která se jako členka odboje skrývala, na něj vzpomíná: „Co budu živa, budu věřit Serinkovi, který tím, že nevyplnil rozkaz faráře Kadlece, způsobil, že od roku 1944 jsem naživu; vděčím mu za 47 roků života, neboť jsem měla být zastřelena ve věku čtyřiceti let.“ Josef Serinek tehdy neuposlechl nesmyslný rozkaz faráře z Telecího, který chtěl nechat zastřelit celou rodinu Hartmanů, aby neprozradili odboj při případném

dopadení. Nacistickou genocidu přežil jako jediný z šestičlenné rodiny, ostatní zahynuli v Letech u Písku nebo v Osvětimi. Po osvobození se Josef Serinek oženil se ženou, u které se za války skrýval.

Po válce provozoval Josef Serinek známou hospodu „U Černého partyzána“ ve Svitavách na Pražské ulici při výpadovce na Litomyšl a na odboj zanechal cenné paměti, které diktoval Janu Tesařovi na podzim 1963.

Po smrti Josefa Serinka napsala paní Hartmanová: „Tak odešel dobrý člověk, který za okupace mnoho vykonal, přestože to byl Cikán.“